

A woman with long blonde hair is reading a book to a young child with brown hair. They are both wearing white shirts. The background is a dark blue night sky with a crescent moon and many stars. The overall mood is peaceful and intimate.

De wens van een moeder

en andere verhalen

S. Boto

THRILLERHOUSE

De wens is de vader van de gedachte! Maar wat nu als een moeder iets wil? Dan wordt door vader hemel en aarde bewogen om dat te bewerkstelligen...

In deze verhalenbundel komen verschillende verlangens en wensen aan bod. Sommige daarvan zijn heel gevaarlijk en hebben een noodlottige afloop, terwijl andere merkwaardig zijn, maar niet noodzakelijkerwijs fataal.

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie Pietje Dapper.

ISBN 978-94-6260-259-5

**THRILLER
HOUSE**

S. Boto

De wens van een moeder

en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2020 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Botot

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-259-5

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

De wens van een moeder	6
Hector	23
De oude dame	38
Het liedje	53
Het genezingsproces	68
Brief aan een vriend	81
De toren	92

De wens van een moeder

De duurbetaalde voetbalprofs van de eredivisieclub Echion werkten zich in het zweet bij hun dagelijkse training. Ze deden dat net buiten het dorpje waar de meesten van hen vandaan kwamen.

De trainer, Lodewijk van Galum, schetterde luid zijn bevelen en instructies over het veld: “Johan, dekken die man. Mario, rechts passeren en doorschuiven naar Robin. Op de goal nu. Rogier, je moet anticiperen op die bal, verdomme! Nou gaat-ie er al weer in. Let nou eens een keer op.”

Langs het veld, aan de zijkanten, stonden een vijftigtal supporters het gedoe te bekijken. Ze leverden fors, gepeperd commentaar op hun helden als die een fout maakten.

“Hé keeper, de bal is geen hete kroket, je had hem zo kunnen pakken!”

“Hé Johnie, doe ‘s wat voor je centjes, je hoeft het toch niet voor nop te doen?”

Och natuurlijk, het was niet kwaad bedoeld en het was best wel een gezellige boel, met al die echte of zogenaamd echte voetballiefhebbers. Tussen al die vrolijke en betweterige supporters stond Abeltje Brandwijk. Hij was een jongeman van in de twintig. Niet echt een opvallende persoonlijkheid, maar hij schreeuwde wel lustig mee met de hele troep.

Voor de zoveelste keer liet de keeper de bal tussen zijn vingers glijpen en belandde de bal in het doel.

“Hé kiep,” brulde Abeltje, “dat kan ik ook, maar dan veel beter. Zeg trainer, laat mij maar eens in het doel staan, ik wed dat je er geen bal in krijgt!”

“O ja?” speelde trainer Lodewijk het spelletje mee. “Kan jij het dan zo goed? Nou opschepper, probeer het dan maar eens.”

Even later stond Abeltje in het grote doel. Oei, die doelopening leek van zo dichtbij wel erg groot. Hij vroeg zich af of het plannetje zou werken...

“Penalty, penalty!” riepen een paar spelers van Echion. “We zullen die grootspreker weleens wat laten zien. We schoppen hem met bal en al in de touwen.”

Lodewijk van Galum grinnikte bij de gedachte dat die snotaap eens goed geweest zou worden op het feit dat een profspeler bijna nooit een strafschop mist. Hij wees met zijn hand naar Mario Voet, de sterspeler die even hard stond mee te grinniken bij het idee om die grootspreker eens mores te leren

en zei: “Doe jij het maar, Mario. Maar denk er om: niet al te hard hoor. Die jongen moet het nog leren.”

“Oke, baas, laat dat maar aan mij over.”

Mario legde de bal zorgvuldig op de stip. Met een verwaand gezicht keek hij naar zijn duurbetaalde teamgenoten. Hij meesmuilde en stak even zijn duim op. Hij zou dat klusje wel even klaren. Wat dacht dat jochie nou?

Mario nam zo uit stand de penalty.

Precies in de kruising knalde de bal in het doel. Tenminste, dat dacht Mario, en dat dacht iedereen op het veld en alle supporters die langs de kant stonden. Maar het liep eventjes anders. Met een verrassend fraaie zweefduik tikte Abeltje de bal weer het veld in.

Mario kon zijn ogen niet geloven en vloekte: “Potverdomme, hoe kan dat nou? Die bal was onhoudbaar!”

Nog een keer! Dit was gewoon geluk van dat kereltje.

Mario probeerde het nog eens. Maar Abeltje hield ook dit keer de bal tegen.

Iedereen keek stomverbaasd.

Een paar supporters klapten, een paar anderen schreeuwden tegen Mario dat hij zijn gevoel voor de bal verloren had.

“Doe het nog eens!” riep trainer Lodewijk.

Mario probeerde het nog eens, maar weer hield Abeltje de bal tegen.

Nu ontstond er gemor bij de supporters. Trainer Lodewijk krabde zichzelf op zijn hoofd. Mario's gezicht stond op onweer.

“Laat een ander het maar doen!” riep een van de supporters.

Dat vond trainer Lodewijk een goed idee. “Johan! Jij bent!”

Johan kwam naar voren. Hij keek eens om zich heen. Hij zou ze weleens wat laten zien! Hij legde de bal op de stip, deed een

paar passen naar achteren, kwam dan aangestormd en tikte de bal aan. Ja, hij zag het nu al: die ging er netjes in!

Maar... nee, de bal ging er niet in.

“Nog eens!” riep Johan. Maar hoe hij het ook probeerde; hij kreeg de bal er niet in.

“Wat een slome duikelaar!” klonk er bij de supporters.

Trainer Lodewijk wees Robin aan.

Robin probeerde het, maar ook hij kreeg de bal er niet in.

Nu keek iedereen naar Abeltje.

Trainer Lodewijk wees Rogier aan, maar ook die lukte het niet. En ook de andere spelers lukte het niet om de bal in het doel te krijgen.

“Hij speelt vals!” riepen een paar supporters en wezen naar Abeltje.

Mario duwde de speler die het ook had geprobeerd opzij, legde de bal neer en... de bal verdween in het doel.

Mario gaf een juichkreet en sprong op en neer van blijdschap. De andere spelers omhelsden hem en ze sprongen samen op en neer alsof ze zojuist wereldkampioen waren geworden.

Maar trainer Lodewijk was naar Abeltje toegelopen en vroeg: “Hoe, in vredesnaam, doe je dat?”

“Nou, gewoon... Ik houd de bal tegen,” zei Abeltje.

“Ja, dat zien wij ook wel, maar ik vroeg je hoe je dat deed.”

“Ik denk dat ik een heel goeie keeper ben, en zo goed zijn jouw profs nou ook weer niet,” antwoordde Abeltje, een beetje hautain. “Enne... kan ik hier geen lid worden?”

Het bestuur van Echion had geen moment gearzeld om

Abeltje een lucratief contract aan te bieden. De nieuwbakken keeper accepteerde met een stalen gezicht een aanbod van honderdduizend euro om voor een half jaar het doel van Echion te verdedigen.

En het was echt onvoorstelbaar: de tegenstanders van Echion kregen er haast geen bal in. Alleen als Abeltje's club voorstond met een paar goals, dan liet Abeltje nog weleens een bal door zijn vingers glippen.

Echion werd natuurlijk herfstkampioen in de Eredivisie. Alle media waren enthousiast over die jonge doelman, die bijna geen bal doorliet. Na het eerste halfjaar verlengde Abeltje zijn contract, transfervrij, met nog een halfjaar en vertienvoudigde zijn salaris.

Echion werd ongeslagen kampioen en Abeltjes naam was gevestigd. Uit alle landen kwamen de aanbiedingen. Iedereen wilde de keeper hebben die nauwelijks een bal doorliet.

Na wat wikken en wegen, koos Abeltje voor de Spaanse club Real Barcelona. De transfersom, die netto geheel op Abeltjes rekening werd bijgeschreven, bedroeg maar liefst honderd miljoen euro. Zijn weksalaris werd vastgesteld op een miljoen euro.

Zijn ster steeg nog meer in het Spaanse voetballand. Real Barcelona werd ongeslagen kampioen en iedereen bejubelde Abeltje als de grote held.

Hij moest interviews geven en strijk en zet werd hem gevraagd, hoe het kwam, dat hij zo excellent keepte.

En dan gaf Abeltje altijd het antwoord dat hij ook aan trainer Lodewijk had gegeven: "Nou, gewoon... Ik houd de bal tegen."

En als men dan doorvroeg, zei hij altijd: "Ik denk dat ik een heel goeie keeper ben, en zo goed was de tegenpartij nou ook